

Naar de zwijntjes moesten ze toch ook eens kijken.

Daar lag de zeug, de pooten van 't lijf, knorrend in 't stroo, en Stanse zei dat 't was 'om 't zog doen af te komen.

De witglanzende biggetjes, twaalf op 'n reek, vochten schreeuwend, al wroetend met hun snuitjes naar 'n tetje; en Gusten, in verrukking, gaf z'n Stanse 'nen dikken zoen..

Toen ze buiten kwamen pinkten de sterren aan den hemel dat 't tijd was, en de halve mane wees met heure twee tanden naar 't spoor.

Ze bleven nog eenige oogenblikken, dicht bij elkaar, stil hunne warme liefde lucht te geven; tot het gedruisch uit de verte den bollenden stoomwagen aankondigde.

Nog eens elkaar gezoend en — Tot Zondag? — en Gusten trok blijgemoed, nog eens omkijkend, naar de spoorhal en Stanse na 'nen lesten — goe'n dag — met de hand, trok in huis en...

Ze was genezen!

